

Μια εξομολόγηση

(από το αρχείο του υπηρέτη)

Παρατηρώντας τον γάτο μου να μεγαλώνει διαπιστώνω την απεραντοσύνη του χρόνου. Είναι κι αυτός ένα πλάσμα αθάνατο και ταυτόχρονα καταδικασμένο να λησμονηθεί. Αθάνατο στη βραχύβια και πεπερασμένη μνήμη μου, λησμονημένο όπως κάθε γήινο πλάσμα. Φθαρτότητα λέγεται η παράσταση, με αρχή, μέση και τέλος. Κι όπως ο άνθρωπος, αυτή η εκλεκτότερη έμβια μάζα ύλης και πνεύματος στην εξελικτική διαδικασία –όπως τουλάχιστον συνηθίζει γεμάτος έπαρση ν' αυτοπροτάσεται ως μόνος κριτής του εαυτού του– έτσι κι αυτό το μαγικό και κατά φαντασίαν εξημερωμένο είδος, η γάτα, είναι προορισμένη από τη σοφά οριοθετημένη σε εύρος μακροβιότητά της ν' αποχαιρετά τους πιστούς δίποδους ακολούθους της μ' ένα τελευταίο και περήφανο νιάου – ή ίσως ένα αδύναμο μα ένδοξο γουργουρητό, προορισμένο για τον έναν και μοναδικό συνοδοιπόρο της. Και μόνο γι' αυτόν.

Ως το κατεξοχήν περήφανο τέκνο της αξιοπρέπειας, της αυτοεκτίμησης και της επιμονής στην κατασταλαγμένη γνώμη, έχει φροντίσει να παίξει επί δεκαπέντε συναπτά έτη – τα αντίστοιχα ανθρώπινα ογδόντα– τον ρόλο του παιδιού που ποτέ δε μεγάλωσε και πάντα ονειρευόσουν να είχες. Φθαρτό στο πνεύμα και στην ύλη του, γι' αυτό και τόσο ειλικρινές. Παρατηρώντας τον γάτο μου να μεγαλώνει, να ωριμάζει, να φθείρεται και ταυτόχρονα να μένει πάντα παιδί, συνειδητοποιώ και το δικό μου επερχόμενο τέλος, το τόσο φυσιολογικό κι επιβεβλημένο. Ο πόνος της απώλειας δεν είναι παρά ένα ψίχουλο συγχωρεμένης αδυναμίας μπροστά στο μεγαλείο να συνυπάρχεις με ένα ζώο. Είναι η συνύπαρξη όπου ακμάζει η αξία σου, η ποιότητα κι η ανάγκη σου να προσφέρεις. Κι η συνύπαρξη μ' έναν αίλουρο είναι έντιμη, δίκαια και κωμική, μα κυρίως: βαθιά συγκινησιακή. Μιλάω εκ πείρας. Κι όσοι μοιράζεστε την ίδια πείρα, ως αντίστοιχα πληγέντες από μουστάκια και νύχια είλωτες, μπορείτε να καταλάβετε τι εννοώ, ίσως να είστε σε θέση να το εκφράσετε καλύτερα από μένα.

Αυτό το βιβλίο είναι προσωπικό. Ίσως ν' αφορά μονάχα εμένα. Είναι ένα βιβλίο του εγώ, όμως με όχι εγωκεντρική φωταψία. Ίσως γιατί είναι κι ένα βιβλίο του εμείς, όπως αυτό αθροίζεται ανάμεσα σ' έναν άνθρωπο κι έναν γάτο, σ' έναν πατέρα και τον γιο του, ανάμεσα σε δύο φίλους της ανιδιοτέλειας μεταξύ των ειδών.

Συγγραφικές ανησυχίες

Πρώτα είπα ότι θα κρατήσω ημερολόγιο. Έπειτα τα απομνημονεύματά μου. Ύστερα σκέφτηκα ότι δεν είμαι κανένα πουρό ώστε να καταπιαστώ με απομνημονεύματα και ότι το ημερολόγιο θα ήταν μεπλάς. Το πήρα λοιπόν απόφαση κι απλώς θα γράφω. Πήρα αυτό το τετράδιο –ή μάλλον το σουφρωσα από ένα συρτάρι– και θα το γεμίζω όποτε λάχει: χωρίς κανόνες, χωρίς καταναγκασμούς. Αν κι είμαι σίγουρος ότι θα τα γράφω θεσπέσια, όπως αρμόζει στη σοφία ενός γάτου.

Η πρώτη άφιξη

Γεννήθηκα μια κρύα νύχτα του χειμώνα του... ω! ποιον κοροϊδεύω, ούτε που θυμάμαι πότε γεννήθηκα, αν ήταν μέρα ή νύχτα – χειμώνας πάντως δεν ήταν σίγουρα, αφού μέχρι που άνοιξα για πρώτη φορά τα μάτια μου έσκαγε ο τζιτζίκας κι ο ήλιος ντάλα πάνω απ' την πόλη. Καλά καλά ούτε τη μάνα μου δε θυμάμαι, καλή αλανιέρα κι αυτή του λόγου της που εγκατέλειψε στη μοίρα τους δυο ορφανά. Ή μήπως τρία; Διάολε, ούτε αυτό το θυμάμαι, αφού ήμουν μωρό με το κεφάλι καρούμπαλο, ώσπου βρέθηκα στο μαύρο κτηνιατρείο. Καλά, ούτε αυτό ήταν μαύρο, έτσι για να τονιστούν οι βρεφικές κακουχίες μου το αναφέρω, αφού εξιστόρηση δίχως δάκρυα ίσον κροκέτα δίχως κοτούλα. Για περισσότερες λεπτομέρειες από τα δύσκολα χρόνια της νιότης μου, παραπέμπω τον αναγνώστη στο σχετικό αριστουργηματικό πόνημα από την καταξιωμένη ποιητική συλλογή μου.